

quaerat, qua simplicitate cordis hoc agere queat¹, fateor insipientiam meam nullomodo videre sufficere. Recordor² enim quasdam me religiosas personas vidisse, cum quibus etiam mihi concessum est sermonem habuisse, quae prae-bendas gratis sibi oblatas gratis accipere recusaverunt, dicentes, non cautum sibi videri rebus ecclesiae, quae precia sunt peccatorum, gratis aliquos praeter nichil habentes sustentari, ex caritate quidem tribuentibus in refrigerium, accipientibus autem et digne deservire non sufficientibus in animae salutis periculum, cum Abraham agrum gratis oblatum gratis sumere noluerit³ et precium pro sepultura dando non peccaverit, immo prudenter egerit, paganus autem vir precium pro sepultura accipere renuendo culpam in accipiendo consideraverit⁴. Precium enim pro sepeliendis accipere manifeste prohibetur, dare autem nusquam interdictum reperitur. Unde et mee fatuitati consequens esse videtur, ut, sicut inter accipientem et dantem magna est culpe differentia, sic inter vendentem et ementem nonnumquam dispar inveniatur causa.

1) 'quaerat' corr. 2) Hier wird ein Theil der früheren, von der 1. Hand geschriebenen Ausführungen wiederholt. Vgl. oben S. 28: 'et multas quidem religiosas personas' u. s. w. 3) 'noluerint' corr. 4) Gen. 23, 11—16.